

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Siwek

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **P. G.** ,

skazanego z art. 297 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 15 maja 2024 r.

zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 20 listopada 2023 r., sygn. akt V KO 65/23

o odmowie przyjęcia osobistego wniosku o wznowienie postępowania

w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 10 lutego 2021 r., sygn. akt II AKa 402/19,

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 26 października 2018 r., sygn. akt IV K 325/09,

na podstawie art. 545 § 3 w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy zaskarżonym postanowieniem, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., odmówił przyjęcia wniosku P. G. wznowienie postępowania,

z uwagi na jego oczywistą bezzasadność. Z motywów zaskarżonego orzeczenia wynika, że wskazywane przez wnioskodawcę okoliczności były już przedmiotem analizy zarówno w postępowaniu odwoławczym, jak też kasacyjnym i nie wpisywały się w żadną z podstaw wznowieniowych, a w szczególności nie spełniały kryterium *propter nova* - z uwagi brak przyniotu nowych faktów lub dowodów, o których mowa w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.

Na powyższe orzeczenie wnioskodawca złożył zażalenie podnosząc, iż nie zgadza się z oceną przedłożonego zdjęcia opatrzonego datą i wskazując, że nowy fakt może wynikać również z dowodu już przeprowadzonego w postępowaniu. Wskazał nadto, że dotychczas żaden sąd nie wypowiedział się co do tego, że zdjęcie zawiera datę. Ujawnienie owej daty stanowi nowy fakt, który winien podlegać ocenie w aspekcie wznowieniowym. Zaskarżone postanowienie zawiera błędne założenie, że nowy fakt nie może wynikać ze znanego dotychczas organom procesowym i stronie dowodu. Wynika natomiast z niego, że w dacie widniejącej na przedmiotowej fotografii nie mógł dopuścić się przypisanego przestępstwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie było zasadne. Nie sposób bowiem było uznać, aby kwestia opatrzenia konkretną datą załączonego przez skazanego zdjęcia pozostała poza zakresem stosownych rozważań. Przeciwnie, rozważania i oceny dotyczące fotografii, a w konsekwencji także wniosku, czy stanowiła ona dowód na to, że skazany przebywał w dniu 20 grudnia 2005 r. w Z., były czynione przez sądy nie inaczej, aniżeli właśnie w kontekście daty. Eksponowana przez skarżącego okoliczność nie znalazła zatem procesowego uznania zarówno w toku procesu, jak i w przyznaniu nadzwyczajnych środków zaskarżenia. Wyrazem tego było - między innymi - zaskarżone postanowienie. Sąd Najwyższy przedstawił w nim w sposób rozbudowany motywy braku podstaw do zakwalifikowania tejże okoliczności jako przesłanki wznowieniowej. Brak było natomiast podstaw do stwierdzenia w oparciu o argumentację zawartą w środku odwoławczym jakiegokolwiek uchybienia w tej materii. Uwagi wymaga, że przedmiotem postępowania w trybie wznowienia jest kwestia istnienia podstaw do wznowienia postępowania, a nie kwestia samej odpowiedzialności karnej, której dotyczy prawomocne orzeczenie kończące postępowanie sądowe. Oznacza to, że w toku postępowania o wznowienie nie jest

dopuszczalne ponowne badanie prawidłowości oceny materiału dowodowego, której dokonały już sądy orzekające w sprawie. Nie jest w konsekwencji możliwe oparcie wniosku na powielanej argumentacji i domaganiu się w istocie odmiennej oceny zbadanych już dowodów bez wykazania zaistnienia ustawowego novum i wiążących się z nim konsekwencji na gruncie sytuacji prawnej skazanego. Postępowanie takie znajduje rację bytu tylko w ekstraordynaryjnych sytuacjach, które mogą ujawnić się dopiero, gdy orzeczenie stało się wykonalne, a podniesione przez wnioskującego okoliczności wskazują, że doszło do błędów lub zdarzeń wpływających na prawidłowość wyniku. W niniejszej sprawie o takim wykazaniu podstawy wznowieniowej nie mogło być mowy. Dokonując w ramach kontroli o charakterze quasi-formalnym (art. 545 § 3 k.p.k.) analizy osobistego wniosku P. G. Sąd Najwyższy trafnie przyjął, że wymienione przez skazanego - nie po raz pierwszy - okoliczności nie spełniały powyższego warunku. Tym samym nie było przesłanek obligujących do podejmowania dalszych czynności procesowych, mających na celu realizację wymagań formalnych wniosku. Skutkowało to odmową jego przyjęcia, wobec uznania, że skazany nie wykazał żadnych nieznanych dotychczas faktów lub dowodów, które uprawdopodobniałyby, że w toku procesu doszło do pomyłki sądowej (art. 520 § 2 pkt 2 lit a k.p.k.).

W świetle powyższego stwierdzić należało, że wynikający z art. 535 § 3 k.p.k. obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania pod kątem jego ewentualnej oczywistej bezzasadności został zrealizowany przez Sąd Najwyższy w sposób prawidłowy. W konsekwencji nie zachodziła potrzeba procedowania wniosku o przyznanie obrońcy z urzędu, tym bardziej, że nie był on ustanawiany na potrzeby postępowania wznowieniowego.

[J.J.]

[ms]

Paweł Kołodziejski Igor Zgoliński Marek Siwek